

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Ik wil vandaag eens met u nadenken
over het medelijden
dat God met ons heeft.
In de eerste lezing van vandaag
stond namelijk een heel mooi zinnetje.
Ik lees het u nog eens voor:
'God had medelijden met zijn volk.'
Vindt u dat niet prachtig?
'God had medelijden.'

En dan te bedenken dat de mensen zelf
er een grote puinhoop van hadden gemaakt.
En dan nog niet zo zeer de mensen zelf,
maar vooral de priesters!
De priesters liepen voorop
om er een puinhoop van te maken.
Ik vrees dat dat bij ons in de jaren zestig
niet veel anders was!
Vele priesters en kloosterlingen,
-gelukkig niet allemaal,
er waren gelukkig ook uitzonderingen,-
maar velen van hen waren de weg
helemaal kwijt geraakt
in het streven om de kerk bij de tijd te brengen.

Maar in de eerste lezing van vandaag lezen we toch
hoe God medelijden had
met het volk en ook met de priesters.
Wij denken wel eens dat God ons altijd
op onze fouten probeert te vangen.
Als een kritisch God.
Maar als wij in de fout gaan
dan heeft God blijkbaar juist medelijden met ons.
Ik vind dat zo bijzonder!

Wij denken wel eens dat God als een politieman is
met de opdracht om bonnen uit te schrijven.
Dat kan wel eens een opdracht zijn van een chef bij de politie.
Maar God is als onze Vader,
die met lede ogen aanziet,
als zijn volk de fout in gaat.

En daarom stuurt God gezanten naar hen toe
als Hij ziet dat het fout gaat.
Boodschappers.
Om hen te waarschuwen.
Maar de mensen lachten de boodschapper uit.
Ja, dan blijft er tenslotte nog maar één ding over:
een straf.
Er volgt een straf van zeventig jaar.
Precies hetzelfde aantal jaren
als zij zich niet aan de sabbat hadden gehouden.
En daarom wordt als straf de tempel door een vijandige koning
in brand gestoken.
En het volk wordt weggevoerd in ballingschap
naar Babel.
Een straf is soms onvermijdelijk.
'Wie niet horen wil, moet maar voelen.'
Maar bij God is een straf nooit het einddoel!

Want opnieuw zie je dan Gods medelijden.
Want als die zeventig jaar ballingschap voorbij zijn
geeft God het volk een tweede kans.
Ze mogen terug naar hun eigen land, naar Jeruzalem.
En de tempel mag opnieuw worden gebouwd.
Weer zien we Gods medelijden.
God blijft altijd maar zoeken
om zijn volk genadig te zijn.
Om zijn volk te helpen.
Een tweede kans!
Het lijkt er wel op dat God nooit opgeeft.
Hij blijft altijd maar volhouden!
Zo is onze God.

In het evangelie zien we ook zo mooi
het medelijden van God.
Daar hoorden we deze bekende woorden:
'God heeft zijn Zoon niet naar de wereld gezonden
om de wereld te oordelen,
maar opdat de wereld door Hem zou worden gered.'
Eigenlijk weer hetzelfde.
God wil geen oordeel maar redding.
Met andere woorden: God geniet er niet van
als alles misgaat in deze wereld.
Maar juist dan zendt Hij zijn Zoon
om de wereld te redden.
Nogmaals, God heeft zo'n medelijden met ons.

Ik wil graag nog één zinnetje uit het evangelie van vandaag
eruit lichten.
Namelijk dit zinnetje:
Jezus zegt tot Nicodemus:
'De Mensenzoon moet omhoog worden geheven
zoals Mozes eens de slang omhoog hief in de woestijn.'

Wat wil dat zeggen: omhoog heffen?
Wij heffen iemand omhoog
als hij een geweldige prestatie heeft verricht.
Bij de Olympische spelen heb je dan zo'n eretribune
voor de eerste, tweede en derde prijswinnaar.
De eerste winnaar staat dan in het midden op de hoogste plek.
De tweede en derde ernaast.
Wij geven de hoogste plek aan de beste.

En dat doen we ook in onze cultuur.
De beste, de sterkste, de knapste
komt bij ons op de hoogste plaats terecht.
Ik krijg iedere maand een tijdschrift in de bus
van de katholieke bond ouderen, de KBO,
'Nestor!'

En op de voorpagina zie je dan altijd wel een foto
van een super gezonde man of vrouw,
vaak in sportkleding, wandelend of fietsend,
met stralend witte tanden, breed lachend
en super gezond.
U kent die afbeeldingen wel.

Maar de waarden in ons geloof zijn vaak precies andersom.
Jezus wordt omhoog geheven
op het zwakste moment van zijn leven.
Hangend aan het kruis op Golgotha.
Door de mensen verlaten.
Gekruisigd.
Bespot.
Met een doornenkroon op zijn hoofd.
Het toppunt van spot en vernedering.

En toch kijk ik liever naar een kruisbeeld van Jezus Christus
dan naar de voorpagina van mijn ouderen tijdschrift Nestor!
Waarom?
Wel, omdat de afbeelding van Jezus aan het kruis mij troost.
Het laat mij iets zien van het medelijden
dat God met mij heeft.
Want God wilde weten wat het is om te lijden.
In zijn Zoon Jezus Christus heeft Hij dat aan den lijve willen ervaren.

En dan is er nog iets.
Van de week sprak ik een oudere vrouw in Bennebroek
en ze zei tegen mij:
'Nu ik echt oud aan het worden ben
en mijn lichamelijke krachten aan het afnemen zijn,
is het alsof het geloof uit mijn kinderjaren
steeds meer naar boven komt.
Ik begin steeds meer te verlangen naar God
en de liefde van Jezus.

Misschien is dat wel de kunst van het ouder worden.

Iets minder die super gezonde oudere te willen zijn
zoals op de voorpagina van het tijdschrift Nestor!
En iets meer innerlijke wijsheid en geloof te ontwikkelen. Amen.